

DRUBINA ORSOLYA

Piaci reggel

a lift csak emelkedik, unott, zöld nyöszörgésben, könnyedén kiszállok, és te ott állsz, csak úgy, mintha nem lenne oka, hosszú szoknyádon a virágok sora száll, néha libeg, nyomasztó-kénes a levegő, de mit bánod te, hiszen bőröndöddel ideutaztál –

egy lány a bőröndjével ideutazott, ide, ahol eddig a bugyim, fogkefém, összes könyvem lakott, a lift mintha szűkülne, émelyeg, menne már, de nem lehet, mégis ez most eldönthetetlen, egyenes vonalú egyenletes mozgás az életem, és te a kulcsom kéred, nem adhatom, egyre kajánabb mosoly az arcodon, szeretőnk egyedül üldögél a viharon, whiskyt vedel, én mégis ott hagyom a bugyim, fogkefém, könyvem egyszeriben szabadon, a kis zöld kattog, fáradtan liheg, de te csak állsz a bejárati ajtónk mellett, és ez most igenis eldönthető, pontszerű testemen a tehetetlenség túlnő –

ki vagy te, kérdem, és érzem az arcom piros, mint az a nyári balkon, mert én – hebegem – a piacon hagytam mindent: zöldséges szatyrom, cipóm, kalapom, de nem engedsz el, nézzük egymást tovább vakon, és akkor megkérdezed tőlem: te mióta vagy, ezt visszahangozva hallom, szürkül a bőröm, szédülök, hajam is eloldom, harisnyámon a kék harsányan átszalad, kiugranék a hetedikről, de minden mozdulatom odafagy, oda a színészház kövezett földjére, belenő a betonba, tovább ki a térre, te mégis csak úgy állsz ott, mintha nem lenne oka, hosszú szoknyádon a virágok sora száll, néha libeg, a lift még egyet int, komoly beteg, a kulcsot kéred, nem adhatom, és neked egyre kajánabb mosoly az arcodon